

JURNALUL DASCĂLULUI

ZIUA 3

TEACH HUB

Departamentul
de resurse
educaționale
pentru dascăli

Asociația
Centrul Național
Pentru
Dezvoltarea
Resurselor
Umane
EuroStudy

Asociația Pentru
Copii și Tineri 4U
ACT4U

QUOTE

„Excelenta reprezintă suma eșecurilor și perseverența dezvoltării personale și profesionale: Atitudine-Curiozitate-Tenacitate”

1

RESURSE
EDUCATIONALE

2

CARIERA
DIDACTICA

3

LABORATORUL DE
EXCELENȚĂ

Furnizor revista:

Asociația Centrul Național Pentru Dezvoltarea
Resurselor Umane Eurostudy
CIF 30706050

Satu Mare B-dul Vasile Lucaciu Nr. 8
Adresa email: centrul.eurostudy@gmail.com
officeact4u@yahoo.com
Telefon: 0741684817

JURNALUL DASCALULUI
ISSN 2821- 8116
ISSN- L 2821 - 8116

COLECTIVUL REDACTIONAL

Coordonator revista: Alina Persa
Redactor șef: Alexandra Roșu
Redactor-adjunct: Luminița Drăgoi
Redactori: Liana Șut; Dana Steier
Coordonator științific: Liliana Vois
Tehnoredactor: Andrada Baban
© Fotografii revista:
Donca Mihai; Maris Persa
Coordonator imagine: Eric Edward Persa

CUPRINS

1. COLABORAREA SCOALA-FAMILIE, FACTOR DECISIV ÎN ACTUL EDUCATIONAL.
2. CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI CU AJUTORUL EDUCAȚIEI PLASTICE.
3. EDUCAȚIA ÎN AER LIBER. AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE.
4. EDUCAȚIA PARENTALA.
5. IMPORTANȚA ABILITĂȚILOR PRACTICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.
6. ROLUL PARTENERIATULUI FAMILIE-GRADINITA.
7. NECESITATEA EDUCAȚIEI TIMPURII.
8. EFECTELE POZITIVE ALE CONFLICTULUI ȘI GESTIONAREA ACESTUIA DE CĂTRE CADRELE DIDACTICE.
9. LECTURA ÎNTRE PASIUNE ȘI DORINȚA.
10. RELAȚIA PROFESOR-ELEV.
11. TENDINȚE ACTUALE ÎN EDUCAȚIA PRESCOLARA.
12. EDUCAȚIA DIGITALA - O NECESITATE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ACTUAL.

COLABORAREA SCOALA-FAMILIE FACTOR DECISIV IN ACTUL EDUCATIONAL

Material realizat de către:

Profesor inv. primar FLOREA MARIANA

Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!"

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire

și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 - 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportamentul acestuia, pentru cunoașterea elevului din toate punctele de vedere. Cadrele didactice organizează și conduc activitatea instructiv-educativă din școală, prelucrează și transmit cunoștințele prevăzute de programele școlare, modelează personalitatea copilului, desfășoară activități extracurriculare și extrașcolare. Ele sunt responsabile de aspectele organizării școlare, de atmosfera generală. În funcție de personalitatea acestora și de stilul didactic și pedagogic se instalează un anumit climat în grupul celor pe care îi educă.

permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Familia și școala sunt instituții ce au un rol esențial în crearea spiritului social al copilului. Acestea îl pregătesc pentru o integrare optimă în viața socială. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege menirea școlii: aceea de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizație, iar școala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat de întregul proces instructiv-educativ. Ca orice relație partenerială, relația școală-familie trebuie construită cu migală și cu măiestrie. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt pentru societate, dar numai în strânsă legătură cu familia acestuia.

CREATIVITATEA LA PREȘCOLARI CU AJUTORUL EDUCAȚIEI PLASTICE

Material realizat de către:

**Profesor inv. preșcolar, Greble Ana-Maria
Grădinița cu P.P. Nr. 1, Odobesti, Vrancea**

Încă din copilărie suntem atrași de arta, de frumos, de culoare, deoarece acestea pot exprima cu mai multa ușurință emoțiile, stările de spirit ale fiecărui om. Culoarele exprima sentimente. Educația estetica este o componentă importantă a formării personalității unei persoane încă de la vârste mici, iar prin aceasta urmărim dezvoltarea capacității de a observa frumosul, de al recepta, interpreta și chiar de al crea într-un mod unic care să exprime propria persoană.

Educația estetica își pune bazele încă din vârsta precece a prescolarității, aceasta având o multitudine de efecte pozitive asupra copiilor. Aceasta cuprinde cea mai importanta experiența educațională din viața unei persoane. Aceasta este perioada când înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele dintre cele mai semnificative achiziții ce contează în etapele ulterioare ale dezvoltării sale. Vârsta preșcolarității se remarcă printr-un inimaginabil potențial creator, iar dezvoltarea sensibilității artistice, descoperirea și împărtășirea frumosului din natura prin arta o reprezintă elementul central al activităților de educație artistico-pastica din grădinița de copii.

Creativitatea este o caracteristică umană, deoarece orice individ posedă însușiri care să-i permită acte creative, cercetarea psihologică concentrându-se pe asupra studiului căilor și a condițiilor de dezvoltare a capacităților creatoare. Orientând activitatea elevilor, profesorul îi încurajează să descopere cunoștințe, să rezolve probleme, dar și să formuleze ei înșiși probleme. Învățarea pe baza de probleme, învățarea prin descoperire sau învățarea prin descoperire dirijata reprezintă forme ale unei învățări de timp eutiristic, prin care profesorul stimulează creativitatea elevilor. Creativitatea prin bogăția conținuturilor îl ajută pe copil să perceapă, să descopere, să creeze, să însușească cunoștințe, să-și formeze competențe și aptitudini. În psihopedagogie este demonstrat că literatura pentru copii, folclorul, jocurile artistice, creative îmbogățește lumea interioară a copiilor, le trezesc emoții, trăiri care îi sensibilizează.

Copiii vor fi îndrumați în acțiuni de observare a culorilor, punctelor, liniilor, formelor plastice în mediul apropiat lor, să identifice punctul, să compare liniile plastice, să diferențieze forme de obiecte, oameni, animale, plante, figuri geometrice. Amestecul culorilor prin folosirea unor tehnici specifice picturii este un alt obiectiv al activităților artistico-plastice. În toate lucrările artistico-plastice trebuie stimulată expresivitatea și creativitatea copiilor, prin compunerea în mod original și personal a spațiului plastic. Se vor practica:

- desenul liber cu teme date sau alese de copii, desenul decorativ (cu puncte și linii), modelajul cu teme date sau alese de copii, pictura prin linii, puncte și pete elaborate, pictura
- tehnici de pictura: dactilopictura, tehnica dopului, tehnica decolorării cu pic, tehnica ștampilei etc., pictura- tehnici ale culorilor: fuzionarea, juxtapunere, presare. stropire. nuante, tonuri, culori calde, culori reci, culori neutre, pictura decorativa, pictura - compoziții cu teme date sau alese de copii.

Principalele metode și mijloace de utilizare în activitățile artistico-plastice sunt: exercițiul, demonstrația, explicația, conversația.

Sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică și delicatețea comportamentală se dezvoltă prin artă. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei, în funcție de măiestria educativă a adultului și de caracteristicile mediului în care se formează. Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat preșcolarului. Acest limbaj are misiunea de a echilibra și de a armoniza relațiile copilului cu natura, cu sine.

EDUCAȚIA ÎN AER LIBER

AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Material realizat de către:

Profesor Mateiana Teodora-Camelia

**Școala Gimnazială Nr. 95, Sector 3,
București**

Educația și, implicit, învățământul sunt două subiecte sensibile ale societății actuale, întrucât tot mai mulți oameni privesc cu nedumerire formele pe care acestea le îmbracă. Pornind de la definițiile clasice ale educației, se poate spune că este precum o întâlnire între indivizi și societate, iar întreaga viață socială poate fi marcată de acest transfer permanent (Ph. Combart). Educația este teoretizată ca fiind de trei tipuri: formală, informală și non-formală.

Ceea ce este asociat adesea sistemului nostru de învățământ este educația formală, privită drept teoretică, bazată pe o planificare meticuloasă a conținuturilor, pe transferul de informații și pe o evaluare riguroasă a cunoștințelor achiziționate de către elevi. Din păcate, ani la rând s-a evitat alternarea formelor de educație sau poate doar s-a neglijat acest aspect, însă urmările sunt vizibile la nivelul dezvoltării afective, sociale, fizice și chiar cognitive a elevilor. Educația în aer liber, cunoscută și educație outdoor, a prins avânt odată cu deschiderea către sistemele de educație vest-europene și cu nevoia de dezvoltare durabilă.

Un prim și esențial avantaj al educației în aer liber este că participă la bunăstarea educabililor prin faptul că răspunde nevoilor esențiale ale acestora prin îmbinarea educației formale, non-formale și informale într-o manieră "aerisită" și plăcută elevilor. Ținând cont de faptul că școala este considerată principalul furnizor oficial de educație, aceasta trebuie să se asigure că le creează elevilor un mediu propice învățării și îi pregătește pentru viitor, transformându-i în adulți responsabili și educați. Astfel, o primă nevoie a elevilor de vârste fragede, și nu numai, este nevoia de a fi activi și responsabili. Activitățile în aer liber presupun

realizarea unor sarcini, aparent simple, dar care le stimulează motricitatea, implicarea și simțul responsabilității. Prin validarea de către profesor a corectitudinii cu care a fost îndeplinită sarcina respectivă, încrederea în sine a elevului crește și se conturează simțul muncii responsabile. O altă nevoie esențială a elevilor este de implicare și acceptare socială, nevoie ce poate fi satisfăcută în cadrul activităților școlare în aer liber prin organizarea unor sarcini ce se bazează pe cooperare, discuții, dezbateri și lucru în echipă.

Spre exemplu, în cadrul unei activități de ecologizare, prin organizarea de grupuri de elevi și stabilirea unor obiective ce trebuie îndeplinite de fiecare grup în parte, elevii conștientizează că fără aportul individual la munca de echipă, întregul grup va eșua în atingerea obiectivului. În felul acesta se va dezvolta sentimentul de apartenență la grup sau includere socială. Mai mult decât atât, elevilor le este insuflată în mod indirect ideea că orice sarcină realizată individual devine mult mai dificilă decât atunci când este realizată în grup.

Un alt avantaj al educației în aer liber este caracterul multidisciplinar pe care aceasta îl are. Educația din sistemul nostru de învățământ este centrată pe abordarea izolată a disciplinelor și tratarea diferențiată a acestora, spre deosebire de alte sisteme de educație către care aspirăm, unde cuvântul cheie este PLURIDISCIPLINARITATE. Activitățile de învățare în aer liber au acest avantaj, ele reușind să îmbine cu succes numeroase aspecte ale unei teme de învățare prin abordarea din perspectiva mai multor discipline. Spre exemplu, într-o activitate de tip Treasure Hunt, elevii își dezvoltă, în primul rând, spiritul de echipă prin cooperare, orientarea în spațiu și cunoștințe specifice referitoare la obiectivul sau locul unde se desfășoară activitatea respectivă. Un alt exemplu poate fi reprezentat de activitățile în mijlocul naturii ce vizează cunoștințe de mediu, biologie, geografie, fizică și chimie, precum acțiuni de împădurire a zonelor cu grad ridicat de defrișare și risc de desertificare. Pe lângă toate acestea, activitățile în aer liber încurajează creativitatea, curiozitatea, abilități de leadership, încurajează formarea capacității de a lua decizii și de a stabili o priorizare, etc.

Pe de altă parte, dincolo de toate beneficiile pe care le poate asigura elevilor, educația în aer liber prezintă și dezavantaje. Un prim dezavantaj este reprezentat de condiționarea meteo. Întrucât cele mai multe activități se desfășoară în mijlocul naturii și nu în imediata apropiere a sălii de clasă, este foarte important ca vremea să fie prielnică și să "contribuie" la buna desfășurare a acestora. Nu de puține ori a fost necesară decalarea sau anularea activităților din cauza fenomenelor meteo nefavorabile. Un alt dezavantaj al activităților în aer liber este factorul de natură financiară. De cele mai multe ori, pentru buna desfășurare a acestora și pentru ca procesul de învățare să fie unul sigur, sunt necesare resurse materiale care nu

pot fi achiziționate cu ușurință. În cazul excursiilor sau taberelor școlare, părinții sunt cei care condiționează participarea elevilor la activități, întrucât costurile de transport/cazare/obiective depășesc capacitatea de susținere, în timp ce în cazul activităților în aer liber dar locale, unitatea școlară este cea care ar trebui să susțină financiar desfășurarea procesului prin achiziționarea de materiale necesare, precum mingi, jaloane, cercuri sau alte materiale didactice necesare. Și nu în ultimul rând, cadrele didactice sunt cele care pot reprezenta cel mai mare dezavantaj al educației în aer liber. Acest lucru este marcat de lipsa dorinței de implicare și asumare a riscurilor presupuse de activitățile outdoor, birocrăția stufoasă care trebuie parcursă pentru fiecare ieșire în aer liber cu elevii, însoțită de acorduri din partea tuturor forurilor de conducere - școala, inspectorate - , părinți și refuzul cadrelor didactice de a-și depăși zona de confort, de a fi la current cu noile tendințe în educația modernă și de a se implica în realizarea unor schimbări majore în educație.

În concluzie, educația în aer liber face parte din formele moderne de învățare și se încearcă, pe cât posibil, includerea acesteia tot mai mult în școala românească pentru dezvoltarea armonioasă și complexă.

Bibliografie

1. Manual De Educație Outdoor Outdoor - Education Manual Eco-Edu Beyond Rhetoric Project - Life Learning Programme , Sözü'n Ötesinde Çevre ve Eğitim Projesi, 2013;
2. 865 de Jocuri și Activități - Ghidul ANIMATORULUI - Unicef - European Youth Exchange Moldova, Chișinău, 2005
3. Life Management Skills II - reproducible activity handouts created by facilitators, Kathy L.Korb-Khalsa, Estelle A.Leutenberg, Stacey D.Azok, Welleness Reproductions Publishing, 1993

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Material realizat de către:

Profesor Drăgoi Luminița Mihaela

Grădinița Nr.236, București

Educația parentală, se adresează tuturor categoriilor de părinți, fără doar și poate.

După cum stim, nu există un mit despre părintele perfect, fiecare copil este unic și fiecare părinte își iubeste necondiționat copilul. Fiecare familie este unică. În perioada pe care o trăim, familiile se definesc printr-o diversitate în compoziție, statut economic, mediu cultural, valori și credințe la care aderă sau practici pe care le urmează. Părinții sunt recunoscuți drept primul educator al copilului, iar sistemele de educație sunt interesate, pe de o parte, să contribuie la sporirea competențelor părinților, atât timp cât în prima perioadă de viață (în cele mai multe cazuri, primii doi-trei ani de viață) ei sunt cei care interacționează cu copiii (iar prezența profesioniștilor este cel mai adesea din domeniul medical și social), iar, pe de altă parte, să poată colabora consistent și adecvat la intrarea în instituția de educație timpurie. Educația parentală reprezintă educația prin care pregătim tânăra generație în direcția preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele și stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare și include orice tip de acțiune educativă de informare, sensibilizare, învățare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini și practici parentale de educație.

Părintele trebuie să știe că mediul de viață și educația sunt factori esențiali în dezvoltarea

copilului. În orice familie, copiii au nevoie de multă iubire, grijă și atenție. Ei se simt iubiți și în siguranță când sunt ascultați fără să fie certați. Dacă „li se tot face morală” și nu vor fi ascultați, ei vor începe să-și ascundă sentimentele, nevoia de comunicare fiind strâns legată de nevoia de dragoste. Autoritatea părintească nu se realizează prin forță și brutalitate. Ea este rezultatul firesc al unor relații echilibrate, morale și umane. O autoritate firească duce la relații de destindere și atașament, o falsă autoritate duce la o relație tensionată, la conflicte permanente.

Autoritatea părintească trebuie să fie suplă, fermă și să se adapteze vârstei. Ea presupune un climat de afecțiune și dreptate, stăpânire de sine, înțelegere și spirit de colaborare între copil și părinte. Schimbările de natură socio-economică din societate au consecințe negative asupra situației copiilor în familie. Părinții, mult prea preocupați de satisfacerea nevoilor materiale ale vieții, nu mai oferă suficientă afectivitate și sprijin copilului elemente atât de necesare dezvoltării armonioase. Una din modalitățile de ameliorare a acestor efecte este educarea părinților.

Prin educarea părinților se are în vedere acțiuni îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie. Prezența celor doi părinți în viața copilului este primul indiciu de echilibru al mediului de familie. Însă nu în toate cazurile este realizabilă această cerință. Schimbările profunde din societatea modernă au produs modificări substanțiale și la nivelul vieții de familie.

Din ce în ce mai mult, atât bărbații, cât și femeile participă la o viață mult mai intensă față de secolul trecut. În plus, prin natura profesiilor practice de bărbați ca: aviatori, marinari, militari, tații sunt mai puțin prezenți în viața copiilor.

Familia ca instituție prezintă anumite însușiri comune:

- reprezintă primul grup social în care nimește copilul și este un prim instrument de reglare a interacțiunilor și raporturilor dintre copil și mediul social;
- asigură mediul firesc de creștere și dezvoltare neuropsihică și fizică intelectuală, moral-volitivă, afectivă, estetică și prin muncă; constituie fundamentul relațiilor de familie și este cadrul de formare a individualității copilului;
- reprezintă primul mediu social în care copilul învață sentimentul social și exersează abilitățile și priceperile comportamentului social;

- oferă copilului posibilitatea de autodesoperire, autoafirmare și autoeducație;

Relațiile părinți-copii se analizează prin prisma a două atitudini esențiale ale acestora: acceptarea, după F. Telleri (2003) care este premisa dezvoltării unor copii liberi și implică mai frecvent un stil educativ familial carismatic, controlul și relația sunt echilibrate, și o autoritate parentală de tip persuasiv sau structurant, care mizează pe colaborare și parteneriat; neacceptarea, care poate avea mai multe fațete, ce poate include atât respingerea, cât și supratutelarea sau supraprotecția copilului.

IMPORTANȚA ABILITĂȚILOR PRACTICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Material realizat de către:

Prof. învăț prim Tompea Georgeta Emilia

Liceul „Miron Cristea” Subcetate

Abilitățile practice desemnează o activitate care se efectuează prin muncă fizică sau cu unelte acționate cu ajutorul mâinilor. Abilitățile practice reprezintă disciplina de învățământ care, la clasele primare, pregătește elevii pentru activitățile productive din ciclurile gimnazial și liceal. Această disciplină are ca scop formarea unor deprinderi și priceperi elementare de muncă. Astfel, elevii sunt îndrumați spre creația constructivă, dezvoltarea capacității de a crea obiecte utile din materiale accesibile. În acest mod elevii își formează gustul estetic, își dezvoltă spiritul de ordine și de disciplină.

Creativitatea este o capacitate complexă și fundamentală a personalității care produce ceva nou, original, de valoare, ca rezultat al influențelor și relațiilor factorilor subiectivi și obiectivi. Fiecare individ posedă o doză de

creativitate, iar creativitatea înseamnă acumulări de capacități, abilități și posibilități de realizare a ceva nou, original, în plan real sau abstract. Copilul se naște cu un anumit potențial creativ pe care, ulterior, în procesul educației și-l dezvoltă, dezvoltându-se astfel niveluri ale creativității ca originalitatea și inventivitatea.

Activitatea școlară și extrașcolară este favorabilă dinamizării și provocării creativității prin pregătirea practică și teoretică, prin încurajarea muncii independente, prin dinamizarea inițiativei.

Activitatea la orele de abilități practice are loc după planul de învățământ și programa școlară, conținutul fiind repartizat pe teme alese în funcție de formele de activitate. Acest conținut este asimilat de către copii în mod sistematic cu ajutorul unor lecții cu structură adecvată. Activitatea din timpul orelor de abilități practice dezvoltă capacitățile fizice și intelectuale ale elevilor, dar și trăsăturile lor morale.

ROLUL PARTENERIATULUI FAMILIE – GRĂDINIȚĂ

Material realizat de catre:

Prof. inv. preșcolar Ciobanu Elena

Grădinița LICURICI București- Sector 2

Educația este o acțiune socială organizată, care se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori la care participă toți factorii educaționali: familie, grădiniță, comunitatea locală. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care acesta le imită cu fidelitate, pune bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală și formează reprezentări, noțiuni, convingeri care să exprime atitudinea copilului față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă. Procesul de educare al ființei umane în devenire poate fi pus în aplicare numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă între familie și școală. Este esențial ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze influențele spre formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne. Odată cu intrarea copilului în mediul școlar,

acțiunea educativă a familiei se îmbogățește și devine mai profundă. Pentru ca copilul să obțină performanțe este necesară o punte de comunicare, o conexiune reală între grădiniță și familie.

O bună informare a părinților cu privire la frecvență, mod de manifestare intelectuală și comportamentală, precum și identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității copilului, pot asigura succesul procesului de învățământ.

Prepararea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia. Conturarea principalelor trăsături ale viitorului cetățean începe în primii 5-6 ani . După această vârstă, școala și societatea intervin, dar factorul hotărâtor îl constituie bazele educației din primii ani din grădiniță și familie.

Copilul preșcolar ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte, această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină printr-o colaborare eficientă cu instituția preșcolarului. Familia ar trebui să ofere copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează personalitatea preșcolarului.

Copilul trăiește în familia sa relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia poate să-i facă copilului mult

bine, dar poate să și greșească, mai ales din cauza lipsei de viziune în legătură cu perspectivele asupra viitorului copilului. Unitatea de acțiune a doi factori foarte importanți în conturarea personalității copilului (grădiniță - familie) este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă.

Relația cu familia și responsabilizarea acesteia față de educația copiilor, precum și implicarea comunității în activitatea și decizia educativă, reprezintă preocupări fundamentale din domeniul preșcolar.

Comunicarea dintre grădiniță - familie și comunitate, depinde de gradul de înțelegere a necesității acestor acțiuni și decizii comune, precum și de respectarea statutului fiecăruia, prin prisma rolului pe care îl are în devenirea copilului. Părinții doresc adesea să participe în grădiniță la educația și dezvoltarea programului copiilor lor. Din colaborarea educatoare - copil - familie - comunitate, fiecare are de câștigat, dar cel mai important câștig îl reprezintă creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor.

Copilul vine în grădiniță cu o experiență importantă, iar influențele educative de aici trebuie să fie în consens cu celelalte influențe educative permanente sau temporare, care acționează asupra copilului. Preșcolarul nu este o materie de modelat, ci o personalitate în devenire

care se poate constitui în partener al propriei sale formări. Depinde de cadru didactic să ofere ocazii de dezvoltare și să construiască împreună cu familia, condițiile experimentării acționale și socializării copilului, realizând activități în care să poată contribui și copilul și părintele. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat pentru asigurarea țelului comun, educarea copilului

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D., „Educația părinților”, E.D.P., București, 1997;

**„Educația nu este
pregătirea pentru
viață, educația este
viața însăși”**

(JOHN DEWEY)

Necesitatea educației timpurii

Material realizat de către:
Profesor Bucur Livia-Maria
Colegiul Național "Onisifor Ghibu",
Oradea

 Învățământul preșcolar românesc se numără printre subsistemele de învățământ cu cea mai lungă tradiție, care încă de la începuturi a răspuns prompt noutăților din domeniul educației copiilor mici. Primele exemple și poate cele mai semnificative sunt cele care privesc absorbția rapidă a ideilor pedagogiei froebeliene (în a doua jumătate a secolului al XIX-lea) și ale pedagogiei montessoriene (în prima jumătate a secolului al XX-lea) în spațiul educației copilului mic. Ambele curente au avut un puternic răsunet în plan european, dar în aceeași măsură în plan național. Exceptând perioada de „închidere” a porților inovației și trasarea unei funcții îndeosebi sociale a instituției „grădiniță”, în timpul celei de-a doua jumătăți a secolului XX, cu deosebire în anii '70-'80, învățământul preșcolar a fost permanent infuzat cu idei, concepții, practici inovative, inspirate de cercetări din țară sau din străinătate, care au creat premisele unor schimbări întotdeauna benefice pentru copil dar și, de cele mai multe ori, cu

impact deosebit asupra întregului sistem educațional.

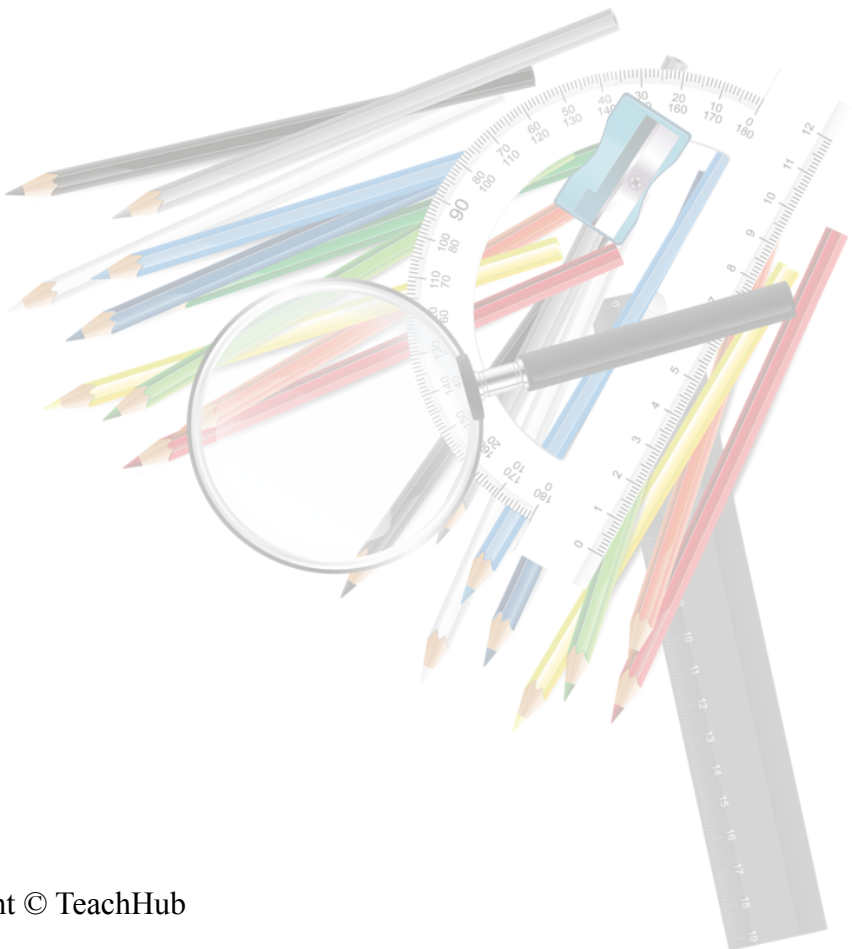

În contextul actual, când se acordă o importanță deosebită educației pentru toți când societatea românească tinde spre a deveni o societate educațională, învățământul preșcolar românesc parcurge o perioadă de valorizare și de compatibilizare cu trepte similare din alte țări. Așadar, obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. În acest sens, suntem conștienți de faptul că focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolarității este importantă, deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. De asemenea, este bine cunoscut și evident faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului și asupra progresului națiunilor în sens larg, conducând, pe termen lung, la dezvoltare socială.

Educația timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă intervalul de la naștere la 6 ani, interval în care au loc transformări profunde și achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului.

Documentele Conferinței Mondiale de la Jomtien (1990), care a avut ca obiectiv Educația pentru toți, subliniază că învățarea începe de la naștere și se derulează pe tot parcursul vieții. De asemenea, conferința a adus în prim plan necesitatea corelării domeniilor sănătății, al nutriției și igienei, al protecției sociale cu sfera educației, o educație bazată pe conceptul de dezvoltare cognitivă și emoțională a copilului prin care se urmărește valorificarea la maximum și în context optim a potențialului acestuia.

Educația timpurie devine astfel prima treaptă de pregătire pentru educația formală, pregătind intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu în jurul vârstei de 6 ani.

Efectele pozitive ale conflictului și gestionarea acestuia de către cadrele didactice

**Profesor inv.preșcolar Duma Sorina
Mariana**

**Grădinița cu program prelungit Nr.34
Oradea**

Conflictul este o realitate firească a vieții cotidiene. Etimologic, termenul conflict înseamnă lovire reciprocă, înfruntare. Prin largire semantică, substantivul a ajuns să desemneze orice ciocnire de interese, neînțelegere, dispută, înfruntare, confruntare sau dezacord. Într-un conflict, sentimentele sunt deosebit de importante pentru că nu pot fi controlate asemenea comportamentului, gesturilor sau mimicii.

În mediul școlar, conflictul apare deosebit de des și trebuie neapărat negociat, încercând să se ajungă la o soluție acceptabilă pentru ambele părți. Managerul este, de cele mai multe ori, mediatorul conflictelor. De la acceptarea existenței unui conflict și până la soluționarea lui, managerul trebuie să se dovedească obiectiv acordând prezumția de nevinovăție ambelor părți implicate în conflict. Pentru eficientizarea și diminuarea timpului pe care îl presupune soluționarea unui conflict, părțile direct implicate, precum și susținătorii acestora, vor respecta regulile ascultării active (să nu-și întrerupă interlocutorul, să aibă răbdare și să se abțină de a da sugestii).

Conflictele funcționale sau cu efecte pozitive servesc unui scop util, rezultatele sunt pozitive sau aduc ameliorări. Avantajele conflictelor se pot rezuma la patru: previn stagnarea, stimulează rezolvarea creativă a problemelor, stimulează schimbări (personale, organizaționale, sociale), contribuie la autoevaluarea și testarea abilităților. Conflicte sunt inevitabile, de aceea este o greșeală să fie evitate. Ele nu trebuie ignorate pentru că ar atrage nemulțumiri ascunse, frustrări care vor ieși la iveală mai devreme sau mai târziu. Lipsa conflictului este suspectă în cazul în care un individ trăiește într-o organizație. Un cadru didactic excesiv de obedient sau un manager excesiv de tolerant ascund în spate o poveste. Conflictele nu trebuie evitate, nici oprite înainte de a începe. Spre exemplu, o organizație în care nimeni nu-și exprimă satisfacții sau nemulțumiri este una sortită eșecului cauzat de lipsa de implicare a personalului, indiferența, acceptarea mediocrității, lipsa unor aspirații.

Din perspectiva relațiilor umane însă, conflictele din interiorul unui grup sau al unei organizații sunt un fapt normal, cu care ne confruntăm permanent. Conflictele trebuie înțelese și rezolvate, ele fiind uneori chiar constructive pentru evoluția relațiilor în cadrul organizației sau a relațiilor interumane. Multe conflicte se rezolvă prin comunicarea deschisă între opozanți. Din perspectiva interacționistă, conflictul este considerat chiar necesar, pornind de la ipoteza că un grup pașnic, armonios și cooperant riscă să devină static, apatic și să nu mai răspundă stimulilor schimbării. În acest caz, sarcina liderului este de a menține un nivel minim al conflictului în organizație, suficient pentru a asigura dinamismul, creativitatea și spiritul de analiză critică. Astfel de conflicte sunt cele care presupun existența unor puncte de

vedere opuse, dar fără a reprezenta poziții ireconciliabile. Putem admite existența unor conflicte pozitive – funcționale și conflicte negative – disfuncționale.

Conflictul funcțional este acel tip de conflict care încurajează comunicarea și este benefic indivizilor sau grupului pentru discutarea problemelor, ce determină membrii grupului sau ai organizației să fie mai conștienți de problemele interne și să caute soluții de rezolvare a acestora. Cunoașterea frustrărilor individuale poate duce la îmbunătățirea climatului de muncă.

Conflictul întărește relațiile intergrupale și motivează grupul în adoptarea unor soluții constructive care să salveze coeziunea grupului în fața unor amenințări din exterior. Prin evidențierea motivelor frustrărilor, a nemulțumirilor sau a lipsei de comunicare, se promovează conștiința de sine a grupului și se caută soluții de acomodare cu valorile generale ale organizației.

Conflictul stimulează și evoluția personală. Managerii ajung să cunoască mai bine grupul din subordine și problemele care au stat la baza conflictului. La nivel individual, conflictul stimulează autocunoașterea și capacitatea de înțelegere și acceptare a resorturilor motivaționale ale celorlalți, dezvoltând spiritul de toleranță.

Căile de soluționare a conflictului ajută membrii grupului să cunoască mai bine complexitatea relațiilor intergrupale și să găsească soluții creative și stimulative în conformitate cu interesele grupului. Căutarea mijloacelor de soluționare a conflictului poate duce la schimbări pozitive sau la perceperea laturii pozitive a unei situații

conflictului poate duce la schimbări pozitive sau la perceperea laturii pozitive a unei situații văzută până atunci ca fiind numai negativă. Abordarea pozitivă a conflictelor generează o serie de sentimente pozitive: sentimentul desfășurării normale a evenimentelor, confort psihic, voie bună, vitalitate, deschidere, eficiență, sentimentul forței, ușurare, senzația succesului, senzația dezvoltării, plăcerea muncii în echipă, relaxare, etc.

Un autentic program de rezolvare a conflictului conține trei componente :

1. un set de principii menit să rezolve problemele;
2. un proces structurat;
3. aptitudini pentru o cooperare creativă dintre indivizi și între grupuri.

Programul care stă la baza educației pentru rezolvarea conflictelor are anumite principii:

- Conflictul este natural și normal
- Diferențele pot fi conștientizate și apreciate
- Conflictul, când este văzut drept o oportunitate pentru construirea de soluții, poate duce la o schimbare pozitivă.
- Atunci când părțile implicate în conflict își valorifică reciproc punctele forte pentru a găsi soluții, se creează un climat care alimentează prețuirea de sine a fiecăruia și șansele de a se reuși satisfacerea deplină a nevoilor fiecăruia.

Mediul școlar găzduiește conflicte de natură specifică. Aici, sursele conflictelor rezidă în caracterul particular al activității (predarea – învățarea și formarea) și în tensiunile sau disfuncționalitățile care survin în procesul interacțiunii dintre elementele curriculum-ului: obiective, conținuturi /cunoaștere, tehnologie didactică (metodele de învățământ, relația profesor-elev, formele, modurile și mijloacele de învățământ), evaluare și notare, relația cu părinții și cu instituțiile nonșcolare.

În instituția școlară se produc, incontestabil, toate tipurile recunoscute de conflicte interpersonale, intergrupale, intragrupale, grup-individ, dar ele se prezintă ca și conflicte între: elevi – elevi ; elevi – cadre didactice; cadre didactice – cadre didactice; cadre didactice – foruri de conducere; cadre didactice – persoane/ instituții externe sistemului de învățământ.

Conflictul din interiorul organizației școlare provine din modul în care sunt definite posturile și repartizate atribuțiile, din modul de structurare și conducere a organizației.

Conflictul sociocognitiv – este văzut ca principalul mecanism al progresului cognitiv individual; interacțiunile dintre indivizi de niveluri cognitive diferite determina achiziții cognitive, progres intelectual.

În școală acest tip de conflict este inerent interacțiunii dintre profesor și elevi, dar și dintre elevi cu potențiale, particularități, stiluri diferite de cunoaștere.

Conflictul sociocognitiv este perceput în general ca factor de progres, o sursă de schimbare și influențare a partenerilor. Unii autori numesc starea de incitare, decuriozitate derivată dintr-un asemenea conflict în lumea școlii ca o provocare pentru învățare, cunoaștere și dezvoltare.

Principii de abordare pozitivă a conflictelor în educație:

- Conflictul înseamnă mai ales interacțiune și dialog.
- Conflictele sunt necesare pentru dezvoltarea și maturizarea copiilor ca personalități.
- Cunoașterea de sine contribuie la posibilitatea de a face față conflictelor
- Orice conflict poate avea un potențial pozitiv, ca bază pentru recunoașterea și înțelegerea reciprocă a nevoilor și dorințelor, pentru păstrarea sau întărirea unor relații
- Soluționarea pozitivă a conflictelor este posibilă mai ales prin interacțiuni pozitive, ca formă de comunicare
- Sunt necesare anumite competențe pentru ca un conflict să fie transformat într-o experiență de maturizare și dezvoltare
- Competențele specifice necesare în acest sens pot fi învățate
- Conflictele pot fi rezolvate într-o manieră care nu încalcă drepturile omului și ale copilului

Bibliografie:

1. Cristea, Sorin, *Managementul organizației școlare*, Editura Didactică și Pedagogică RA, București, 1996
2. Dean, Fink, *Dezvoltarea capacității de schimbare a școlii: eficacitatea și ameliorarea școlii – curs de formare, 7-10 iulie 1999*, M.E.N., București, 1996
3. Dragomir, Mariana, *Managementul activităților didactice. Calitate și eficiență*, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2004
4. Iosifescu Ș., *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, București, 2001
5. Manolescu A., *Managementul resurselor umane*, ed. Economica, București, 2001
6. Truța E. , Mardar S., *Relația profesor-elevi blocaje și deblocaje*, ed Aramis, București, 2005.

LECTURA ÎNTRE DORINȚĂ ȘI PASIUNE

Prof. învățământ preșcolar: Turnea Roxana-Ionela
Grădinița cu Program Prelungit Numărul 11, Timișoara

Ne întrebăm destul de des cât este de importantă lectura pentru noi, pentru copiii noștri și totuși, niciodată nu găsim un răspuns concret și concis. Ne întrebăm dacă mai are rost să ne obosim ochii citind, mai ales astăzi, când tehnologia a avansat atât de mult. Suntem nesiguri de răspunsurile noastre.

Cum să nu fie importantă lectura pentru noi, când încă de la cea mai fragedă vârstă ne lăsăm vrăjiți de povești și basme. Când încercăm să ne transpunem în pielea personajelor? De ce să nu ne dorim să facem această transpunere în ritmul nostru? Să ne imaginăm că suntem un personaj oarecare dintr-o carte. De ce să nu simțim fiecare emoție a lecturii redusă la ritmul nostru? Să ne imaginăm că ne place foarte mult un anumit pasaj, de ce să nu-l recitim de câte ori simțim nevoia? De ce să nu acaparăm ceea ce iubim din lumea lecturii doar pentru noi, în orice moment dorim?

Lectura înseamnă cuvinte, înseamnă propoziții, povești lungi sau scurte, adevărate sau neadevărate, înseamnă magie. De ce să nu luăm o carte în mână, să-i simțim greutatea, să-i simțim mirosul paginilor? De ce să nu decidem singuri momentul în care răsfoim o pagină și momentul în care o vom răsfoi pe a doua. Lectura înseamnă comoditate, plăcere și visare.

Lectura înseamnă personalitate, dar și cunoaștere, înseamnă dorință de nou, dar și

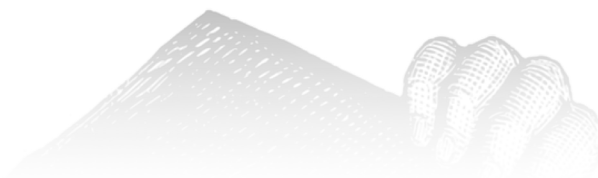
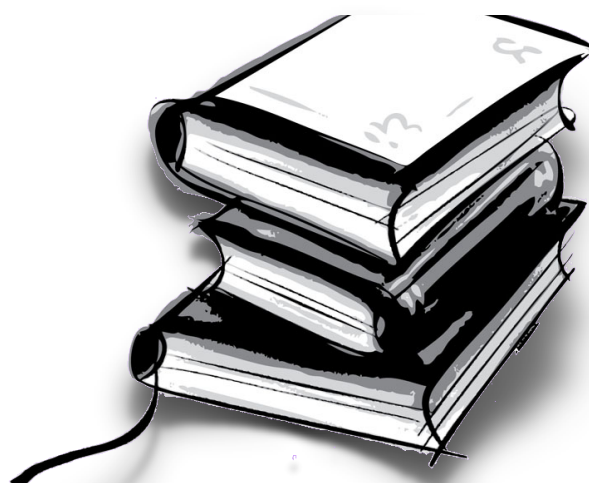
bogăție. Lectura mă reprezintă și ne reprezintă pe fiecare dintre noi, atunci când vorbim, când încercăm să purtăm o discuție sau pur și simplu atunci când gândim. Obişnuiesc să citesc pentru a reuși să leg ceea ce citesc de experiențele și observațiile dobândite de-a lungul vieții. Citesc ca să-mi desăvârșesc cunoașterea, ca să-mi îmbogățesc mintea și ca să-mi imobilizez simțirea. Citesc ca să mă recreez, să mă binedispun și să zâmbesc. Fiecare carte citită e un motiv de a mă simți fericită, e un motiv să-mi doresc să citesc și altceva. Mă limitez la romane, doar că de cele mai multe ori mă trezesc citind și cărți din alte domenii. Îmi place să descopăr că singură reușesc să găsesc răspunsuri la întrebările mele.

Lectura ne lărgeste orizonturile. Cu cât citim mai multe cărți, aflăm lucruri nebănuite, lucruri pe care am vrea să le simțim sau să le trăim, aflăm întâmplări sau poate chiar ne regăsim în ele ori descoperim locuri de a căror existență nici măcar nu știam și pe care ne dorim mai apoi să le cunoaștem. Lectura ne sporește într-o oarecare măsură ambiția, dorința de a ne reuși toate planurile vieții.

Lectura înseamnă personalitate, dar și cunoaștere, înseamnă dorință de nou, dar și bogăție. Lectura mă reprezintă și ne reprezintă pe fiecare dintre noi, atunci când vorbim, când încercăm să purtăm o discuție sau pur și simplu atunci când gândim.

Mi-am dat seama treptat că ador să citesc cărți, dar și să vorbesc despre ele cu cei care îmi împărtășesc aceeași pasiune. Ador să-mi cuibăresc mintea și sufletul printre paginile cărților. Ador să mă pierd printre pagini, uitând de grijile de zi cu zi. Lectura este ca o mângâiere pentru suflet. Este o sursă sigură și valoroasă de consolidare intelectuală. Din aceste motive și nu numai, lectura trebuie să fie încurajată încă de la cea mai fragedă vârstă.

RELATIA PROFESOR-ELEV

Material realizat de către:
Profesor Tița Laura Cristina
Liceul Teoretic Novaci

Trecerea la o metodologie mai activă, centrată pe elev, implică elevul în procesul de învățare și îl învață aptitudinile învățării, precum și aptitudinile fundamentale ale muncii alături de alții și ale rezolvării de probleme. Metodele centrate pe elev implică individul în evaluarea eficacității procesului lor de învățare și în stabilirea obiectivelor pentru dezvoltarea viitoare. Aceste avantaje ajută la pregătirea individului atât pentru o tranziție mai ușoară spre locul de muncă, cât și spre învățarea continuă. Potrivit autorilor Harpe, Kulski și Radloff (1999, p.110), caracteristicile fundamentale ale elevului care învață eficient sunt: Are scopuri clare privitoare la ceea ce învață; Are o gamă largă de strategii de învățare și știe când să le utilizeze; Folosește resursele disponibile în mod eficace; Știe care îi sunt punctele forte și punctele slabe; Înțelege procesul de învățare; Își controlează sentimentele în manieră adecvată; Își asumă responsabilitatea pentru procesul lor de învățare; Își planifică, își monitorizează, își evaluează și își adaptează procesul de învățare.

Competențele pedagogice reprezintă atitudinea și aptitudinea cadrului didactic de îndeplini aceste funcții și circumscrie rolul profesorului.

Literatura de specialitate avansează numeroase clasificări ale competențelor, printre acestea regasindu-se:

- ▶ competențele de organizare și structurare (presupun organizarea activității prin obiective,

- ▶ introducerea elevilor în structura internă a unei discipline, structurarea unor conținuturi și relații educaționale, organizarea și conducerea efectivă a clasei de elevi);
- ▶ competențe de comunicare (presupun solicitarea și conducerea conduitelor verbale individuale ale elevilor, solicitarea de răspunsuri interactive)
- ▶ competențe rezolutive și evaluative (presupun dirijarea activității intelectuale, practice, afective și morale ale elevilor prin conduite evaluative pozitive sau negative)
- ▶ competențe de stimulare a potențialului formativ al activității (presupun obiectivarea și stimularea conduitelor de exprimare directă a opiniei critice, de exprimare personală și interpretativă, de exprimare constructivă a elevilor, dublate de un autocontrol progresiv)
- ▶ competențe de modelare a comportamentului socio-moral (presupun introducerea și valorizarea de modele, valori și atitudini sociale pozitive și puternice, exersarea și transferul orizontal – de la elev la elev și vertical – de la profesor la elev, de modele și experiențe sociale pozitive).
- ▶ competențe de optimizare a climatului socio-afectiv al clasei (presupun tipuri și stiluri de acțiune și de influență ale profesorului în sfera particularităților personalității elevilor și a grupului, cu dominanța valorilor empatică)
- ▶ competențe de stimulare a creativității.

Principiile care stau la baza învățării eficiente centrate pe elev sunt:

- ▶ Accentul activității de învățare trebuie să fie pe persoana care învață și nu pe profesor.
- ▶ Recunoașterea faptului că procesul de predare în sensul tradițional al cuvântului nu este decât unul dintre instrumentele care pot fi utilizate pentru a-i ajuta pe elevi să învețe.
- ▶ Rolul profesorului este acela de a coordona și de a facilita procesul de învățare al elevilor.
- ▶ Recunoașterea faptului că în mare parte, învățarea nu se produce în sala de clasă și, în mare parte, nu se produce atunci când profesorul este de față.

TENDINȚE ACTUALE ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARĂ

Material realizat de către:

**Profesor Înv. Preșcolar Penă Angela-
Emanuela**

**Școala Gimnazială- Greci, Județul
Mehedinți**

Educația preșcolară dezvoltă abilitățile cognitive, psihologice și sociale. Impactul educațional al grădiniței este deja evident la vârsta adolescenței: tinerii de 15 ani care au urmat în copilărie grădinița timp de un an sau mai mult au obținut rezultate mai bune la PISA decât cei care nu au acest an.

Educația timpurie are și alte beneficii sociale: crește predispoziția către un stil de viață sănătos, micșorează rata criminalității și reduce costurile sociale generale ale sărăciei și inegalității. Favorizează câștigurile viitoare: educația "full time" de la creșă și programele de grădiniță de la naștere până la împlinirea vârstei de 5 ani, care au fost corelate cu creșteri viitoare ale câștigurilor cu până la 26% pentru copiii care provin din familii cu venituri mici.

Investiția în educația preșcolară este una dintre acele politici rare care sunt în același timp corecte din punct de vedere social și eficiente din punct de vedere economic.

Obiectivul principal al politicii educaționale din ultimii ani a fost asigurarea calității moderne a educației, păstrându-și totodată natura fundamentală și răspunzând nevoilor curente și viitoare ale individului, societății și statului. Prioritatea în politica educațională a primei etape de modernizare este implementarea programelor de învățământ preșcolar și adoptarea de măsuri pentru consolidarea sănătății tinerei generații. Procesul pedagogic acoperă toate direcțiile principale de dezvoltare a copilului (educație fizică, familiarizarea cu lumea înconjurătoare, artistic și estetic, etc.), este prevăzut un sistem de măsuri pentru protejarea și îmbunătățirea sănătății copiilor, se respectă principiul exhaustivității, se folosesc programe parțiale care combină diverse aspecte ale procesului pedagogic.

Sunt introduse clase suplimentare pentru copil, de exemplu, limbi străine, instruire în calculator, ecologie, siguranța vieții etc.

În sistemul modern de învățământ preșcolar public, au avut loc schimbări calitative, asociate cu apariția diverselor tipuri și tipuri de învățământ preșcolar, distribuite în diferite categorii.

Educație digitală – o necesitate în sistemul de învățământ actual

Material realizat de către:

Prof. inv. preșcolar Groza Aurelia

Grădinița cu Program Normal Lugașu de Sus

Educația digitală este absolut necesară într-o lume în care tehnologia prinde rădăcini din ce în ce mai puternice în toate domeniile.

Învățarea digitală a ajuns să joace un rol crucial în educație, înlocuiește din ce în ce mai mult metodele educaționale tradiționale pe care le foloseam acum 10-15 ani la școală și trebuie să gândim la abordarea altor tehnici de predare și învățare, bazate pe instrumente și tehnologii digitale.

Incorporarea învățării digitale în sălile de clasă poate varia de la utilizarea pur și simplu a tabletelor în loc de hârtie, la utilizarea unor programe și echipamente software elaborate, precum platforma educațională. Educația digitală îi face pe elevi să fie mai interesați să învețe și să-și extindă orizonturile, iar astfel să se renunțe la metodele tradiționale de educație.

Tehnologia digitală le dezvoltă elevilor abilități auto-didactice eficiente de învățare, aceștia devin capabili să identifice ceea ce au nevoie pentru a învăța, găsească și utilizeze resursele online, și aplice informațiile inclusiv la școală, la teme și proiecte, le sporește eficiența și productivitatea.

Pe lângă implicarea mai mare a elevilor, instrumentele și tehnologia digitală dezvoltă abilități de gândire critică, care stau la baza dezvoltării raționamentului analitic. Copiii care explorează întrebări deschise folosindu-se de propria imaginație și logică, învață să ia decizii mai coerente, spre deosebire de memorarea temporară a lecțiilor din manual.

Elevii care folosesc tehnologia digitală pentru a învăța devin mai implicați în acest proces și sunt mai interesați să-și dezvolte baza de cunoștințe, poate fără să-și dea seama, pentru că învață într-un mod activ, angajat și implicat. Deoarece, în contextul predării online, învățarea digitală este mult mai interactivă, mai ușor de reținut și asimilat decât manualele voluminoase, putem spune cu certitudine că digitalizarea reprezintă un context mai bun, care oferă o perspectivă mai largă și activități mult mai atractive decât modelele tradiționale de învățământ.

De asemenea, digitalul oferă adesea o modalitate mai interesantă și mai cuprinzătoare de informații.

Instrumentele și tehnologiile digitale educaționale, cum ar fi platformele sociale, îi ajută pe profesori să creeze și să administreze grupuri de lucru / comunicare. Astfel, câștigă foarte mult timp și reușesc să răspundă nevoilor fiecărui elev în parte, făcând educația mai productivă prin comunicare continuă și dinamică, ceea ce nu se poate realiza în totalitate folosind numai metodele tradiționale. Pe lângă profesori, și părinții pot folosi activități interactive pentru a încuraja interesul copilului în procesul de învățare. Aceștia pot explora, de asemenea, activități de învățare online cu copilul lor, care poate servi drept extensie a ceea ce învață în sălile de clasă.

Tehnologia digitala oferă bucurie copiilor, precum și numeroase beneficii în ceea ce privește dezvoltarea cognitivă a copilului, elevii au de câștigat în acest proces al digitalizării procesului de învățare, sporesc rapid schimbul și asimilarea de informații.

Procesul de predare-învățare-evaluare, în sistem online, nu numai că permite elevilor să acceseze tot mai multe informații, dar pot și să asigure că informațiile sunt adaptate nevoilor lor specifice. Posibilitatea de a ajuta fiecare elev să învețe în cea mai eficientă manieră, este cel mai important beneficiu al învățării digitale.

Totodată tehnologia digitală oferă și profesorilor șansa de a împărtăși rapid informații cu alți profesori, în timp real, prin îmbrățișarea dispozitivelor digitale și a învățării conectate își sporesc abilitățile de învățare, experiența educațională și comunicare.

De asemenea, instrumentele și tehnologia digitală de învățare și predare în clasele primare, secundare și licee pregătesc elevii pentru studiile superioare și carierele pe care le vor urma, ajutându-i să dobândească abilități specifice, inclusive familiarizarea cu tehnologiile emergente și auto-motivația. În grădinița de copii, calculatorul poate fi folosit în mai multe momente ale zilei: în etapa de jocuri și activități alese, în activitățile opționale sau în cadrul activităților desfășurate cu întreaga grupă de copii, ținând seama de unele recomandări și sugestii ale specialiștilor privind

utilizarea calculatorului ca element benefic pentru dezvoltarea copilului, printre care menționăm folosirea unor programe digitale care ajută descoperirea, orientată spre învățare .

Jocul și joaca, explorarea și comunicarea constituie piatra de temelie a formării timpurii a identității. Tehnologia modernă se poate integra în educația timpurie a copilului cu condiția să fie interactivă și să nu ocupe totalmente timpul jocului real.

Profesorul trebuie să utilizeze materiale special concepute pentru educația digitală, astfel încât să creeze acea interactivitate, să ofere și să primească feedback. Trebuie să aibă o metodă să distribuie materiale, să le ordoneze pe categorii, astfel încât fiecare elev să aibă acces la ele și să lucreze pe propria copie.

**Digitalizarea
educației nu mai
e un vis, ci o
obligație.**

**MULTUMIM
SI
RESPECT
CADRELOR
DIDACTICE
CARE AU ALES
ACEASTA MESERIE
EXPRIMAND
PASIUNEA
SI
DEVOTAMENTUL
PENTRU
EDUCATIA
VIITOAREI GENERATII
SI
PASTRAREA VALORILOR
MORALE
ALE UNUI POPOR
CIVILIZAT**

